

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ

Кафедра корейської і японської філології

Курсова робота

з корейської філології на тему:

**ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ГРАМАТИЧНОЇ КАТЕГОРІЇ
ІМЕННИКА В СУЧАСНІЙ КОРЕЙСЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ**

Студентки III курсу, групи Кор27-21

факультету східної та слов'янської філології

денної форми навчання

Освітньої програми: Корейська мова

література та переклад,

друга – західноєвропейська мова

Спеціальність 035 Філологія

Спеціалізації 035.066 Східні мови та

літератури (переклад включно), перша –

корейська

Абрамчук Наталії Олександрівни

Науковий керівник:

Пророченко Наталія Олександрівна

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ЄКТС _____

Київ 2024

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1	6
ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ПОНЯТТЯ ІМЕННИКА В УКРАЇНСЬКІЙ ТА КОРЕЙСЬКІЙ МОВАХ	6
1.1. Іменник як частина мови в загальному мовознавстві	6
1.2. Характеристика іменника в українській мові	8
1.3. Характеристика іменника в корейській мові	11
Висновки до розділу 1	15
РОЗДІЛ 2	16
ОСОБЛИВОСТІ ГРАМАТИЧНОЇ КАТЕГОРІЇ ВІДМІНКА В ІМЕННИКАХ КОРЕЙСЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ. ЇХ ПОРІВНЯННЯ	16
2.1. Граматична категорія відмінка в іменниках української мови	16
2.2. Граматична категорія відмінка в іменниках корейської мови	20
Висновки до розділу 2	25
ВИСНОВОК	27
АНОТАЦІЯ	29
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ	31

ВСТУП

Ми проживаємо на планеті Земля і нам усім відомо, що кількість населення нашої планети становить близько восьми мільярдів осіб. Для того, щоб співіснувати та формувати певне суспільство, людству треба налагоджувати зв'язки та знаходити способи комунікації. І основним методом комунікації серед нас є саме мова, без якої ми абсолютно не можемо існувати, адже вона дає нам можливість спілкуватися один з одним, висловлювати свої думки, почуття, переживання, ідеї, дозволяє обмінюватися інформацією, тощо. Мова – це ідентифікатор нації, без мови не існує народів. Кожна мова світу по справжньому унікальна та незвичайна. Важко навіть уявити, як в стародавні часи наші предки змогли придумати те, що ми називаємо буквами, словами, реченнями, тощо. А осягнути думку про те, що таких інструментів спілкування існує понад п'ять тисяч ще важче.

Але водночас мова не тільки вирізняє людей один від одного, а і об'єднує. Вивчаючи різні мови, можна краще зрозуміти культуру та традиції інших країн, мати змогу комунікувати та розвиватися. Вона впливає на спосіб мислення, культурні погляди та поведінку людей.

Процес вивчення мови є досить довготривалим та складним, адже кожна мова має свої унікальні аспекти, які важко одразу зрозуміти та пристосуватися до них. Тому треба постійно практикуватися, розвиватися, наполегливо старатися та самовдосконалюватися.

Мова – як жива істота. Вона не стоїть на місці, а безперестанку створює щось нове та позбувається старого. Тому і суспільству треба постійно навчатися чомусь новому, щоб встигати за розвитком. До опису цієї ситуації ідеально підходить народна приказка: вік живи – вік учись.

Для того, щоб гарно володіти будь-якою мовою світу, треба досконало знати її граматичні та лексичні аспекти, адже без цих знань ми не зможемо правильно сформулювати нашу думку, не будемо розуміти які слова підібрати для тої чи іншої ситуації, який порядок слів використовувати в реченні, тощо.

Особливо важливою для вивчення мови є її граматики. Це надзвичайно великий об'єм складної інформації, яким потрібно володіти для досконалого використання мови у комунікації. Граматика відповідає за будову речення та розповідає нам про його складові, як от частини мови, та окреслює особливості використання цих частин.

І однією з найважливіших частин мови прийнято вважати саме іменник, що відповідає за ідентифікацію певного предмета, істоти, явища, почуття тощо. Це складна частина мови, без якої не може існувати ні одна мова світу, адже він допомагає нам називати буквально все, що нас оточує своїми іменами.

Іменник дуже різносторонній та цікавий, тому у цій роботі ми будемо намагатися дослідити його загальне значення та особливості вживання у двох мовах, а саме корейській та українській. Порівняння такої частини мови допоможе нам краще дізнатися про більш чітке розуміння як та чи інша ситуація буде проявлятися у мовленні носія корейської та української мов. І однією з найбільш важливих граматичних категорій іменника є саме категорія відмінка.

Так як в українській лінгвістиці немає багато досліджень орієнтованих на порівняння граматичних особливостей корейської та української мов, то **актуальність** нашої теми нашої курсової роботи зумовлена розширенням таких досліджень. Адже іменник є найбільш важливою частиною мови, і для того, щоб граматично правильно його використовувати, ми повинні досконало про всі його особливості. А саме про граматичну категорію відмінка, яка має важливий вплив на кожну з досліджуваних мов.

Мета нашого дослідження полягає у різносторонньому вивченні системи використання відмінків у корейській та українській мовах, а також в ознайомленні з загальною інформацією цієї граматичної категорії.

У відповідності з метою дослідження, можна визначити основні **задачі** нашої курсовою роботи:

- Розібратися з основним поняттям іменника в загальному мовознавстві;
- Охарактеризувати іменник як частину мови в корейській та українській мовах та дізнатися про особливості використання та творення;

- Розібратися з поняттям граматичної категорії відмінка в кожній з досліджуваних мов;

- Дізнатися про особливості вживання та творення цієї категорії, а також зробити її порівняльну характеристику між корейською та українською мовами.

Об'єктом вивчення є категорія відмінка іменників.

Предметом дослідження є порівняльна характеристика граматичних аспектів іменника на матеріалі корейської, англійської та української мов.

Матеріалами дослідження є різноманітні підручники, наукові посібники та Інтернет-джерела, в яких описувалася загальна інформація про іменник, як частину мови та детально розбиралася граматична категорія відмінка з усіма особливостями творення та вживання.

Методом дослідження був використаний використовували описовий метод для більш чіткого уявлення про граматичні одиниці корейської та української мов, а також методи зіставлення та порівняння граматичної категорії відмінка, їх спільні та відмінні риси, а також їх переклад. Оскільки дослідження має порівняльний характер, воно насамперед базується на застосуванні спостережного підходу до зіставного методу.

Наукова новизна здобутих результатів полягає в більш детальному освітленні загального розуміння іменника як однієї з найважливіших частин мови та його граматичних аспектів в корейській та українській мовах шляхом їх порівняння.

Структура роботи складається зі вступу, двох розділів з висновками до кожного з них, загальних висновків до всієї роботи, списку використаних джерел, анотації.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ПОНЯТТЯ ІМЕННИКА В УКРАЇНСЬКІЙ ТА КОРЕЙСЬКІЙ МОВАХ

1.1. Іменник як частина мови в загальному мовознавстві

Частини мови є одними з найважливіших понять граматики без якого не можна вивчити ні одну мову світу. Адже саме завдяки йому ми маємо можливість вивчати граматичну будову і тим самим правильно будувати речення.

В основному частинами мови називають класи слів об'єднаних певними граматичними характеристиками. Кожен клас слів має свої критерії за якими можна їх розподілити. На сьогоднішній день використовують три основних критерії, а саме семантичний, синтаксичний та морфологічний.

Семантичний критерій – критерій, за допомогою якого відбувається віднесення до певної частини мови слів із спільним граматичним значенням. Тобто предметність (*чашка, олівець*), якість (*слабкість, краса*), дія (*спів, малювання*), кількість (*сотня, тисяча*) та інші.

Синтаксичний критерій – це один із способів визначення частин мови на основі їх синтаксичної ролі в реченні. За цим критерієм частини мови визначаються не за їх формою, а за тим, яку роль вони виконують у реченні. Наприклад, іменник виконує функцію підмета (*Дівчинка співає корейську пісню*), а дієслово – роль присудка (*Хлопчик слухає пісню*) тощо. Також треба пам'ятати про різні особливості, такі як те, що дієслово може також виконувати роль підмета в реченні, але ця функція буде для нього вторинною, а іменника – первинною. Синтаксичний критерій допомагає визначити роль слів у реченні на основі їх синтаксичної функції, що дозволяє розпізнавати частини мови незалежно від їх форми.

Морфологічний або формально-граматичний критерій – це критерій, за яким частини мови визначаються за їх формою та закінченням, яке може змінюватися в залежності від граматичної ролі слова у реченні. Наприклад, за морфологічним

критерієм, іменником є слово, яке може мати закінчення, яке вказує на його рід, число та відмінок. Дієслово ж можна визначити за його формами, які вказують на час, спосіб, 7 особу та число дії. А прислівник взагалі ніяк не змінюється. Таким чином, морфологічний критерій дозволяє визначати частини мови за їх морфологічними ознаками, що дозволяє розпізнавати слова за їх формою та закінченням. (Кочерган, 2002)

Також слід пам'ятати про те, що частини мови поділяються на повнозначні (самостійні), а саме іменник, прикметник, числівник, займенник, прислівник, дієслово, та неповнозначні (службові) – прийменник, сполучник, частка.

Досліджуваною частиною мови у цій роботі є іменник, тому розглянемо його детальніший опис.

Тож, іменник – це самостійна частина мови, що називає предмет (*олівець*), істоту (*горобець*), явище (*гроза*), почуття (*любов*) тощо, і відповідає на питання хто?, що?.

Його можна сміло назвати однією з найважливіших частин будь-якої мови нашого світу, адже без іменника не можливо називати нічого, що нас оточує. За допомогою іменника ми, в першу чергу, можемо назвати себе і пояснити хто ми є, що ми живемо у «будинку», любимо пити «каву», обожнює «дощ» і ненавидимо відчувати «смуток». Ця частина мови є невід'ємною і без неї мова не може існувати.

Іменник – це складна частина мови саме через свою багатогранність та властиві йому граматичні категорії, тобто категорії роду, відмінка і числа.

Також, він поділяється на певні категорії за значенням: загальні назви (*кіт, село*), власні (*Карпати, Симон Петлюра*), назви істот (*студент, носоріг*), неістот (*книжка, тарілка*), абстрактні назви (*любов, мудрість*) та конкретні (*зерно, картина*).

На відмінну від прикметників, дієслів та прислівників, іменники називають ознаки і дії або стани самостійно, незалежно від тих предметів і явищ, яким ці ознаки або процеси властиві, хто є їх носіями. (Плющ, 2000)

До речі, вчені провели статистичний аналіз вживаності іменника і надали статистику в якій можна побачити, що він посідає почесне перше місце. За ним слідує дієслово.

Щоб детальніше розібратися в тому, що собою являє іменник у корейській та українській мовах і зрозуміти їхні спільні чи відмінні ознаки, перейдемо до наступного пункту, що надає опис цієї інформації.

1.2. Характеристика іменника в українській мові

Як вже було сказано вище, іменник – це важлива частина мови, називає все у цьому світі, як от предмети, явища і т.д., та виражається у таких граматичних категоріях: рід, відмінок, число.

У реченні іменник може бути будь-яким членом речення, але найчастіше виступає в ролі підмета і додатка. Наприклад:

- *Сонце дарує тепло.* В цьому реченні «сонце» є підметом, а «тепло» – додатком.

Граматична категорія роду іменників – це система класифікації іменників за статевою належністю до чоловічого (*журавель*), жіночого (*путь*) або середнього (*море*) роду. Це категорія, яка позначає відношення між узгоджуваними та узгоджувальними словами. Ця категорія відображає особливості мови та її граматичні правила, які визначають, який рід відповідає кожному іменнику. У багатьох мовах рід іменників може впливати на синтаксичні аспекти, такі як узгодження з прикметниками, займенниками та дієсловами. (Горпинич, 2004)

Синтаксично рід іменників визначається формою узгоджуваних з ними слів, як от прикметників, числівників, займенників. Наприклад: *синє море, остання путь, моє кошеня.*

В українській мові, у назвах істот значення роду ще виражається через словотворчі суфікси, тобто *піаніст – піаністка, українець – українка*. Проте основним показником роду в іменниках є закінчення називного відмінка в однині.

Як було зазначено раніше, граматична категорія роду виділяє три основні роди – чоловічий, жіночий та середній.

До іменників чоловічого роду належать ті іменники, які здебільшого мають нульове закінчення в називному відмінку однини. Наприклад: *віл, гараж, дуб, шампунь*, тощо. Рідше зустрічаються іменники, що закінчують на **-а (-я)**, які також мають ознаку чоловічого роду. Наприклад: *староста, воєвода*. Також деякі іменники закінчуються на **-о**, як от дядько, соловейко. Також рід іменника ми можемо визначити, співвідносячи його із займенниками *він, вона, воно, цей, ця, це*: ліс (*він, цей*). З іменниками чоловічого роду, звісно, співвідносяться займенники *він, цей*.

Іменники жіночого роду характеризуються закінченнями **-а, -я** (не враховуючи ту частину слів, що мають чоловічий рід). Наприклад: *вишня, перлина, дівчина*, тощо. Також сюди відносяться іменники з нульовим закінченням з твердим кінцевим приголосним основи і нульовим закінченням з м'яким кінцем основи. Наприклад: *ніч, радість, піч, подорож*, тощо. І не слід забувати про іменник **мати**, що теж є словом, яке відноситься до жіночого роду. (Грищенко, 2002)

Особливо продуктивні в сучасній українській мові іменники жіночого роду з суфіксом **-ість** (*молодість, власність*).

До іменників середнього роду належать слова, що в основному закінчуються на **-о, -е**. Наприклад: *метро, пальто, поле*. Але зрідка можуть використовуватися ще й слова із закінченням **-а (-я)**. Наприклад: *ягня, курча, життя*.

Іменникам середнього роду притаманні зменшено-пестливі слова, як от *дитятко, котенятко*, тощо.

В українській мові існує ще так званий «спільний рід». Іменники спільного роду – це слова, які можуть називати осіб як чоловічої, так і жіночої статі та здебільшого мають закінчення **-а, -о**. Наприклад: *нікчема, забудько*.

Також в українській мові спостерігається 14 таке явище як **гетеронімія** (номінативний суплетивізм). Це характерне для іменників явище, рід яких визначається біологічно, розглядається як вроджена характеристика. Наприклад: *брат – сестра, курка – півень*.

Граматична категорія відмінка іменників – це система класифікації іменників за їхньою синтаксичною роллю у реченні. Відмінок вказує на функцію іменника в реченні та відношення його до інших частин мови. В сучасній українській мові ця

категорія поділяються на називний, родовий, давальний, знахідний, орудний, місцевий та кличний відмінки. Кожний відмінок виступає як значеннєво-функціональна абстракція, що знаходить своє вираження у відповідній відмінковій формі. Тому умовно, їх можна поділити на ще дві групи. А саме прямий відмінок, що виражає незалежність іменника (називний відмінок), і непрямі відмінки, що виражають залежність іменника від інших слів (родовий, давальний, знахідний, орудний, місцевий, кличний). (Загнітко, 1996)

- Називний відмінок відповідає на питання хто? що? – *квітка, дівчина*.
- Родовий відмінок відповідає на питання кого? чого? – *квітки, дівчини*.
- Давальний – це питання кому? чому? – *квіті, дівчині*.
- Знахідний відповідає на питання кого? що? – *квітки, дівчини*.
- Орудний відмінок – це питання ким? чим? – *квіткою, дівчиною*.
- Місцевий – це питання на кому? на чому? – *на квіті, на дівчині*.
- Кличний відмінок – *квітко, дівчино*.

Граматична категорія числа іменників визначає, чи представлений іменник однини, множини чи поділяється на інші кількісні категорії, такі як двійний чи багатий. Ця категорія поділяється на однину та множину іменника. До цієї групи належать назви предметів, що піддаються рахунку або кількісному вираженню.

Однина – це граматична форма, що використовується для позначення одного предмета (*книжка, ложка*). Окрім свого основного значення, може виражати узагальнення без вказівки на кількість.

Множина – це форма, що використовується для позначення кількості та є протилежною для однини. Наприклад: *ножиці, квітки*.

Більшість іменників в українській мові можуть використовуватися в цих обидвох станах. Наприклад: *жінка – жінки, квітка – квітки*. Проте існує ряд семантико-граматичних розрядів іменника, які об'єднують у своєму складі назви необчислювальних предметів. Тобто є такі слова, які мають лише форму однини (*сметана, золото*), або лише форму множини (*двері, вершки*).

До форми однини належать такі основні групи іменників: матеріально-речовинні (*молоко, пісок*), абстрактні (*радість, далеч*), збірні (*молодь, листя*) та власні назви (*Рівне, Кавказ*).

До іменників, що вживаються лише у формі множини, відносять такі семантичні групи: назви одиничних, парних, або тих, що складаються з кількох частин, предметів (*ножиці, сани*); назви сукупностей предметів зі значенням збірності (*фінанси*); назви дій і процесів (*жмурки, хвастоці*); назви з загальним матеріально-речовинним значенням (*висівки, парфуми*); назви на позначення почуттів, емоцій (*ревноці, веселоці*); назви відрізків часу, свят, обрядів (*канікули, заручини*). (Плющ, 1994)

Категорія числа важлива для правильного узгодження іменників з іншими частинами мови, такими як прикметники, займенники, дієслова та інші.

Отже, дізнавшись краще про місце іменника в українській мові, можна зрозуміти, що ця частина мови є дуже важливою для існування будь-якою мови загалом та комунікації. Іменник дуже багатогранний, а його граматичні категорії відіграють важливу роль в українській мові. Далі, давайте розглянемо цю частину мови в корейській мові.

1.3. Характеристика іменника в корейській мові

Як зазначалося раніше, іменник (*명사*) – це самостійна частина мови, що називає предмети і відповідає на питання хто? що?. У корейській мові іменник є однією з найважливіших частин мови, який зазвичай виступає в ролі підмета (*주어*), прямого (*목적어*) чи не прямого додатка (*간접목적어*), тощо. Наприклад:

- *고양이가 문을 열었어요.* – Кішка відкрила двері (*кішка – підмет*).
- *친구에게 선물을 줬어요.* – Я подарував другові подарунок (*другові – непрямий додаток*).

Різниця між прямим та непрямим додатком полягає в тому, що прямий додаток не вимагає прийменника, тоді як непрямий додаток вимагає його для вираження відношення до дії дієслова.

Іменник – це багатогранна частина мови, і однією з його особливостей є те, що він може перетворюватися на дієслово. Насправді, дуже багато дієслів є похідними від іменника. І утворюються вони за допомогою додавання слова *하다* до іменника. Наприклад: *사랑하다* – любити (*사랑* – любов), *공부하다* – вчитися (*공부* – навчання).

Також, ще одним способом перетворення іменника на дієслово є додавання частини *이다*. У корейській мові досить сильно важливий порядок слів у реченні і одним з незмінних правил залишається те, що реченні має закінчуватися дієсловом. Але що робити, якщо дієслова немає. В таких випадках ми додаємо *이다* (вживатиметься в різних формах в залежності від стилю мовлення, граматичних конструкцій тощо) до іменника і перетворюємо його. Наприклад:

- *저는 학생입니다.* – Я – учень (речення використано в офіційно-ввічливому стилі).

Існують ще різноманітні закінчення, які також допомагають перетворити дієслово на іменник. Наприклад: *읽기* – читання, де *-기* виконує функцію трансформації. (Kingdon, 2015)

Якщо говорити про граматичні категорії, що притаманні іменнику в корейській мові, то можна побачити певні відмінності від нашої рідної мови.

Як зазначалося раніше, іменник в українській мові має категорію роду, числа та відмінка. Проте в корейській мові повністю відсутня категорія роду. Однак, існують інші способи вираження статевої ідентичності або розрізнення між чоловічим і жіночим, а також ввічливість у мовленні. Наприклад, використовуються певні займенники. Замість вказування роду в самому іменнику, корейці використовують відповідні займенники для вказівки на стать чи вікову групу. Наприклад, слово «людина» (*사람*) використовується з різними займенниками для вказівки на чоловічу (*그*), жіночу (*그녀*), або загальну (*그것*) стать. Також можуть

використовувати певні префікси, як от *여/남*. Наприклад: *동생* (молодший брат/сестра, тобто узагальнений без роду іменник) – *여동생* (молодша сестра, так як *여* позначає жіночу стать) – *남동생* (молодший брат, де *남* означає чоловічу стать). Так само зі словами *여자* (жінка) – *남자* (чоловік).

Незважаючи на відсутність категорії роду, в корейській мові іменникам притаманні категорії числа, відмінку та нехарактерна для української мови категорія ввічливості. (Ho-Min Sohn, 2001)

Категорія відмінку у корейській мові відіграє важливу роль у визначенні функції іменника в реченні та його відношення до інших слів. Відмінки утворюються приєднанням відмінкових закінчень до іменника. У сучасній корейській мові існують наступні відмінки:

- Називний *이/가, 께서*
- Родовий *의*
- Давальний *에게, 에*
- Знахідний *을/를*
- Орудний *로, 로서*
- Місцевий *에서, 에서서*
- Спільний *와/과*
- Кличний *아/야*

Ці відмінки допомагають уточнювати функції іменників у реченні та визначають їхнє відношення до інших слів.

У корейській мові категорія числа у іменників реалізується через зміну форми іменника або використання відповідних словесних конструкцій. Основні категорії числа в корейській мові включають однину і множину.

Форма однини (*단수형*) – це форма іменника, яка використовується для позначення одного предмета, особи або поняття. Зазвичай форма однини є базовою формою іменника без будь-яких змін. Наприклад: *학생* (учень), *사과* (яблуко), *책* (книжка).

Форма множини (복수형) – форма іменника, яка використовується для позначення більше, ніж одного предмета, особи або поняття. До іменника можуть додаватися спеціальні суфікси для утворення множинної форми, або форма може змінюватися відповідно до граматичних правил. Під суфіксом множини мається на увазі – 들. Наприклад: 학생 – 학생들 (учень – учні), 책 – 책들 (книжка – книжки), 사과 – 사과들 (яблуко – яблука). (Yeon & Brown, 2011)

В українській мові категорія числа іменника має слова, що можуть вживатися лише в множині або ж лише в однині. В корейській мові такої особливості. Наприклад, у нас слово «двері» вживається виключно у формі множини, проте в корейській зовсім не так. У цій мові вся увага зосереджена на суфіксі 들. Тобто 문 – 문들 (двері) – ці два слова перекладаються на українську однаково. Але щодо корейської мови, то значення множини додається разом із суфіксом.

Також, на відмінну від української культури та менталітету, в Кореї є певний культ «ввічливості».

Як нам відомо за статтею Ю. Д. Скрипник, що досліджувала рівні ввічливості в корейській мові за допомогою робіт відомих лінгвістів можна зрозуміти, що на сьогоднішній день виокремлюють два основні стилі ввічливості – формальний та неформальний, які в свою чергу поділяються на чотири та два рівні. Така кількість і різноманітність стилів ввічливості вказує на те, що пошана і субординація відіграють важливу роль в корейській мові. І з погляду на це можна виділити ще одну граматичну категорію іменника, тобто категорію ввічливості або ж соціальної орієнтації. (Скрипник, 2004)

Категорія соціальної орієнтації відображає соціальні відносини та ієрархію в корейському суспільстві. Виражається вона через певні рівні ввічливості при мовленні, які існують в Кореї. Категорія ввічливості виражається в додаванні певних суфіксів, як от 남 – 사장남 (директор). Також трапляються ситуації, коли одне слово може мати ідентичний синонім, але яке є більш ввічливим і завдяки якому ви можете показати співрозмовнику, як сильно ви його поважаєте/вдячні і т.д. Наприклад: 집 – 택 (дім), 밥 – 진지 (їжа), 생일 – 생함 (день народження).

Коли звертаємося до людини або говоримо про неї, то імені додаємо частку *씨*, яка показує більшу повагу. Або додати відмінкове закінчення *께서*. Наприклад:

- *제니 씨는 너무 예뻐요.* – Дженні дуже гарна.
- *선생님께서 책을 읽으십니다.* – Вчитель читає книжку.

Отже, в корейській мові іменник є однією з найважливіших частин мови, що є дуже різносторонньою та відіграє важливу роль в побудові речення, що допомагають нам висловлювати свої думки.

Висновки до розділу 1

Таким чином, можна зробити висновок, що в кожній з досліджуваних мов іменник відіграє важливу роль в реченні та займає одну з провідних позицій серед усіх інших частин мови.

В цьому розділі ми дізналися, що і в українській, і в корейській мовах іменник є багатогранним та має свої унікальні характеристики. Наприклад, в обох мовах іменник зазвичай займає позицію підмета або додатку, має такі спільні граматичні категорії як категорія відмінку та числа. Проте досліджуючи цю тему, ми виявили те, що українській мові притаманна граматична категорія роду, яка в корейській мові практично не використовується. Чоловіче та жіноче там розділяється лише за допомогою окремих слів та префікси. Проте в корейській мові існує не характерна для української мови граматична категорія соціальної орієнтації (ввічливості). Така особливість притаманна корейській мові через культурні особливості та менталітет.

Слід зауважити, що іменник корейської мови має особливість перетворюватися на дієслово за допомогою певних граматичних закінчень.

Загалом, ми розібралися в основному понятті іменника як частини мови, дізналися основні його властивості в кожній з досліджуваних мов і змогли визначити між ними спільне та відмінне в загальній характеристиці цієї частини мови.

РОЗДІЛ 2

ОСОБЛИВОСТІ ГРАМАТИЧНОЇ КАТЕГОРІЇ ВІДМІНКА В ІМЕННИКАХ КОРЕЙСЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ. ЇХ ПОРІВНЯННЯ

2.1. Граматична категорія відмінка в іменниках української мови

У попередньому розділі ми розглянули загальну характеристику іменника в досліджуваних мовах, дізналися про спільне та відмінне. Проте в цьому розділі ми зосередимо нашу увагу на конкретній граматичній категорії іменника, яка є однією з найбільш цікавих, важливих та насичених, а саме категорії відмінка. Ми дізнаємося про її особливості та порівняємо її вживання в українській та корейській мовах. І розпочнемо з української.

Тож, категорія відмінка іменника – це граматична категорія, що вказує на функцію іменника в реченні та відношення його до інших частин мови. Граматичне значення відмінка виражається насамперед закінченням, тобто відмінки утворюються за допомогою приєднань відмінкових закінчень до слів. Такі закінчення дають нам можливість зрозуміти, якого статусу члена речення набув іменник після приєднання. Ця категорія займає центральне місце в характеристиці граматичної системи іменника.

В сучасній українській мові є 7 відмінків, а саме називний, родовий, давальний, знахідний, орудний, місцевий та кличний. А вони в свою чергу поділяються на прямі та непрямі.

Називний відмінок кваліфікується як прямий. Він виступає засобом вираження початкової форми іменника, в якій безпосередньо втілюється номінативна функція цієї частини мови. Цей відмінок виражає незалежність іменника від інших слів. Він є початковою формою іменника і зазвичай виступає в реченні в ролі підмета.

В українській мові ми можемо поставити запитання до слова, щоб зрозуміти до кого відмінку воно відноситься. І тому слова в називному відмінку відповідають на питання хто? що?. Наприклад:

- *Дівчина танцює на березі моря.*
- *Лелека збудував нове гніздо.*

В цих речення слова «дівчина» та «лелека» є іменниками, які виступають в ролі підмета. Слова використані в своїй похідній формі і відповідають на запитання хто? – дівчина/хто? – лелека. (Загнітко, 1996)

Родовий відмінок є непрямим і вказує на належність предмета до певної категорії, чікими ознаками цей предмет володіє. Відповідає він на запитання кого? чого?. Наприклад:

- *Відомий композитор написав нову пісню.*
- *Я боюся темноти.*

Основними значеннями родового відмінку є означальне (пора *цвітіння*, син *пожежника*), суб'єктне (захід *сонця*, приїзд *брата*), об'єктне (написання *листа*, купив *меду*, напиться *соку*), обставинне (подорожувати *протягом року*, насмішити *до сліз*, зупинитися *біля річки*).

Щодо давального відмінка, то він також є непрямим і виражає предмет чи особу, для яких чи на користь яких відбувається дія. Відповідає він на питання кому? чому?. Наприклад:

- *Я подарувала сестрі новий телефон.*
- *Я вибігла назустріч бабусі.*

Також давальний відмінок може виразити особу, якій приписується певний стан, як от *бабусі сумно*, *таксисту бентежно*. А ще він виражає приналежність, спрямовування . Наприклад, пам'ятник *письменнику*, *шана батькам*. (Грищенко, 2002)

В українській мові знахідний відмінок також є непрямим, виражає прямий об'єкт і відповідає на запитання кого?що?. Наприклад:

- *Я вирішила прочитати книжку сьогодні ввечері.*
- *Завтра я планую відвідати бібліотеку.*

Основним значенням знахідного відмінку є об'єктне значення, що формується в умовах вираження прямого доповнення при перехідних дієсловах. Наприклад, вивчати *вірш* (вивчати що саме? – вірш).

Також знахідному відмінку притаманні й інші значення, як от місця та часу. Ці значення є додатковими і передаються безпосередньо за допомогою прийменників.

Наприклад, поїхати *у Київ*.

Щодо орудного відмінку, то він є непрямим і відповідає на питання ким?чим?.

Наприклад:

- *Я пишаюся моїми оцінками.*
- *Я захоплювалася цією музичною групою протягом великого періоду часу.*

Саме цей відмінок є одним з найбільш різносторонніх відмінків, так як має багато різних значенням та вживається в багатьох різноманітних контекстах, роблячи мову більш конкретною і точною.

Тому до основних значень орудного відмінка ми можемо віднести об'єктне (працювати *інструментами*, малювати *олівцем*), суб'єктне, яке в основному характерне для пасивних конструкцій (повіяло легеньким *вітром*), обставинне (іти *стежкою*, повернутися *перед світанком*, сховатися *за деревом*), предикативне (бути *мамою*, стати *журналістом*, прокинутись *мільонером*). (Плющ, 2000)

Місцевий відмінок використовується для позначення місця або часу, де відбувається дія, або для вказівки на об'єкт, у межах якого відбувається дія. Його також використовують для опису ситуацій чи обставин. Це також непрямий відмінок і відповідає він на запитання -у (в)/на кому?чому?.

Наприклад:

- *Я працюю у кав'ярні.*
- *Взимку я обожнюю спати на дивані біля каміну.*

Особливістю місцевого відмінка є те, що він вживається лише за участі прийменників. Тобто -у (в)/на, тощо, ідентифікує іменник на наявність місцевого відмінку.

До основних значень місцевого відмінка можна віднести обставинне значення (прийти *о першій годині ночі*, зустрітися *на танку*, сидіти *на ліжку*) та об'єктне (розумітися *в математиці*, грати *на скрипці*, помилятися *в людині*).

Незвичайним в українській мові є кличний відмінок. Адже хоч він як і всі інші (крім називного) є непрямим, він взагалі не відповідає на запитання. В основному його використовують у формі звертання до суб'єкта чи об'єкта. Наприклад:

- *Оленко, візьми, будь ласка, цей зошит!*
- *Мій друже, ти певно дуже втомився.*

Ще однією виразною відмінністю кличного відмінка від інших є те, що він використовується лише в однині чоловічого та жіночого родів. Також, він не вступає в сурядні чи підрядні зв'язки з іншими членами речення і не пов'язується з прийменниками. (Плющ, 1994)

В основному, кличний відмінок використовується лише з іменниками, що є назвами осіб, особливо з людьми. Як-от:

- *Матусю, скажи, будь ласка, як вирішити цю задачу.*
- *Іване, ти дуже красивий.*

Проте, у художньому мовленні кличний відмінок використовується як стилістичний засіб риторичного звертання до предметів або узагальнених понять. Наприклад:

- *Яка ж ти красива, яка велична, земле моя.* (О. Довженко)

Отже, досліджуючи іменник в українській мові, ми дізналися про його граматичну категорію відмінка, з якою намагалися глибше познайомитися. Розглядаючи цю категорію, ми зрозуміли, що кожен українська мова налічує в собі сім різноманітних, проте дуже цікавих відмінків. А ті, в свою чергу, мають певні значення, які допомагають нам краще їх використовувати в мовленні. Також, ми зрозуміли, що закінчення дуже важливі для ідентифікації відмінків та віднайшли тісний зв'язок цієї категорії з категорією роду.

Відмінки в українській мові досить цікаві, але щоб мати змогу порівняти їх з відмінками корейської мови, нам потрібно більш детально розібрати цю граматичну категорію та дізнатися її особливості саме в корейській мові. І саме це ми зробимо в наступному пункті нашої роботи.

2.2. Граматична категорія відмінка в іменниках корейської мови

У корейській мові, як і в українській, граматична категорія відмінка є однією з найважливіших та найрізноманітніших категорії, що властиві іменнику та яка допомагає більш конкретно використовувати мову та підкреслювати її різнобарвність. Тож, граматична категорія відмінка іменника – це граматична категорія, що вказує на функцію іменника в реченні та відношення його до інших частин мови.

Як ми уже обговорювали раніше, українській мові властиві 7 видів відмінків, а саме називний, родовий, давальний, знахідний, орудний, місцевий та кличний. І корейська мова містить практично ідентичні види відмінків. Проте, є одна особливість, що вирізняє її від нашої рідної мови, і це наявність спільного відмінку.

Категорія відмінку у корейській мові відіграє важливу роль у визначенні функції іменника в реченні та його відношення до інших слів. Як вже зазначалося раніше, граматичне значення відмінка виражається насамперед закінченням, тобто відмінки утворюються за допомогою приєднань відмінкових закінчень до слів. Такі закінчення дають нам можливість зрозуміти, якого статусу члена речення набув іменник після приєднання.

Також порівнюючи з українською мовою, відмінки корейської мови мають загальні закінчення, які не змінюються в залежності від роду чи числа слова і не відповідають на запитання, які допомагають розпізнати вид відмінка.

В розмовній мові такі закінчення можуть упускатися, а сказане можна зрозуміти з контексту речення.

Називний відмінок іменника, як і в українській, є одним з найважливіших, адже основна його мета це позначення суб'єкта. У цьому відмінку до іменника додаємо закінчення *이/가*. Перше використовуємо з словами, що закінчуються за приголосний (*시간이* - час), друге навпаки, коли слово закінчується на голосний (*여자가* – жінка). Як зазначалося раніше, культура ввічливості в Кореї

надзвичайно популярна, тому в мові використовуються різні частки/закінчення/слова, щоб виразити повагу до співрозмовника. Тому, для називного відмінка з акцентом на ввічливість до слів додаємо закінчення *께서*, як от *선생님께서* – вчитель.

Іменники у називному відмінку зазвичай виступають підметом в реченні.

Наприклад:

- *가방이 너무 아름다워요.* – Сумка дуже красива.
- *제니가 맥주를 마셨어요.* – Дженні випила пиво.

Однак у корейській мові є ряд граматичних конструкцій, за яких використання *이/가* з іменником не завжди означає, що в реченні він виступає підметом. Наприклад «-*가 되다*» – ставати/бути:

- *배우가 되고 싶어요.* – Я хочу стати актором.

Для підмета в реченні також використовується тематична частка *는/은*, що вводить тему або підмет, тоді як *가/이* визначає підмет. Тематична частка *는/은* використовується у випадках, коли ми робимо загальне або фактичне твердження, тоді як *가/이* є ідентифікатором, що вказує на певну особу чи річ, про яку знають або знають мовець і слухач. Наприклад:

- *사과는 빨갱다.* – Яблуко червоне (загальне або фактичне твердження про яблуко).
- *사과가 빨갱다.* – Яблуко червоне (окреме яблуко, яке оратор ідентифікує та вказує слухачеві). (Learn Korean: LP's Korean Language Learning, n.d.)

Родовий відмінок виражає належність предмету та в корейській мові має закінчення *의*. Наприклад:

- *아버지의 가방이 너무 비싸요.* – Сумка тата дуже дорога.
- *친구의 책을 읽었어요.* – Я прочитала книжку друга.
- *그 책이 선생님의 것이에요.* – То книга вчителя.

Порівнюючи з українською мовою, ми можемо зазначити те, що родовий відмінок в корейській мові має такі ж самі основні значення, а саме обставині,

означальні, суб'єктні та обставинні. Але цьому відмінку ще властиве значення кількості (*열마리의 오리* – десять качок).

Давальний відмінок використовується для позначення дійсної особи або предмета, до якого спрямована дія і характеризується він такими закінченнями, як *에게, 한테, 에, 로*. Наприклад:

- 나는 엄마에게 이 꽃을 선물하고 싶어요. – Я хочу подарувати ці квіти матері.
- 친구한테 물어봤어요. – Я запитав друга.
- 꽃에 물을 주려고 해요. – Я збираюся полити квіти.

에게 зазвичай використовується по відношенню до живих істот, в той час як *에* додають до неживих предметів або абстрактних понять.

Окрім позначення особи чи предмета, до яких спрямована дія, давальний відмінок також виражає:

- місце (*돈을 주머니에 넣었어요.* – Я поклала гроші в гаманець)
- час (*아침에 커피를 사요.* – Вранці я купую каву/5 *시에 물을 마셨어요.* – О 5 годині я випила води)
- напрям руху (*한국에 가고 싶어요.* – Хочу поїхати в Корею).

Ще цей відмінок часто виражає пасивний стан. Наприклад:

- 동생은 뱀에게 물렸다 – Молодшу сестру вкусила змія.

Варто зазначити, що давальний відмінок, як і називний, має форму більш ввічливого закінчення, а саме *께*.

У корейській мові, так як і українській, знахідний відмінок виражає прямий об'єкт, а закінчення, які йому притаманні – це *을/를*. Перше використовується, якщо слово закінчується на приголосну, друге – якщо на голосну.

Основним значенням знахідного відмінку є об'єктне значення, що формується в умовах вираження прямого доповнення при перехідних дієсловах. Наприклад:

- 아침에 커피를 마셨어요. – Вранці я випила каву.
- 내 친구는 드라마를 너무 좋아해요. – Мій друг дуже сильно любить дорами.

Інколи знахідний відмінок може також значення напрямку руху.

Наприклад:

- 제나가 병원을 혼자 갔어요. – Дженні сама пішла в лікарню.
- 쇼핑물을 나와서 시장으로 갔어요. – Я пішла на базар, після того як вийшла з торгівельного центру.

Як і в українській мові, орудний є одним з найбагатших за значенням відмінком і характеризується такими закінченнями як *로*, *로서*, *로써*.

Найчастіше він використовується як знаряддя, засіб чи матеріал, за допомогою якого виконується дія. Наприклад:

- 연필로 편지를 썼어요. – Я написала лист олівцем.
- 초콜릿은 코코아로 만들어요. – Шоколад виготовляють з какао.

Він виражає значення стану чи обставини, за яких відбувається дія.

Наприклад:

- 우리들은 기쁜 마음으로 산책했어요. – Ми радісно пішли на прогулянку.

Орудному відмінку властиві також значення ролі, призначення, функції, перетворення, характеристики діючої особи, тощо. Ці всі пункти можна віднести до загального об'єктного значення, що виражає даний відмінок.

Якщо говорити про обставинне значення, то воно так само різноманітне. Адже до обставинного значення орудного відмінка в корейській мові можна віднести такі позначення:

- напрямку (*시간이 되면 우리 집으로 오세요.* – Якщо ви маєте час, то заходьте до нас в гості, будь ласка.)
- причини або результат дії (*폐병으로 죽었어요.* – Він помер від туберкульозу.)

- часу (*오늘 밤으로 회의를 가지시오.* – Проведіть зроби сьогодні вночі, будь ласка.), тощо.

Закінчення *로서* в орудному відмінку зазвичай використовується, коли хтось виконує якусь функцію. Наприклад:

- *저는 우리 회사 사장으로서 모든 책임으로 감당하겠습니다.* – Як президент нашої компанії, я візьму всю відповідальність на себе.

Місцевий відмінок використовується для позначення місця або часу, де відбувається дія, або для вказівки на об'єкт, у межах якого відбувається дія. Його також використовують для опису ситуацій чи обставин. Йому властиві такі закінчення як *에서, 에게서, 한테서, 께서*.

Основними значеннями місцевого відмінку в корейській мові є обставинні та об'єктні, так само як і в українській мові. Наприклад:

- *한국에서 왔어요.* – Я приїхала з Кореї.
- *주머니에서 사탕을 꺼냈어요.* – Я дістала цукерки з карману.
- *이 책에서 많은 새로운 단어를 배웠어요.* – Я вивчила багато нових слів з цієї книги.
- *제니 씨는 서울에 살고 있어요.* – Дженні живе в Сеулі.
- *나한테 어머니한테서 편지가 왔어요.* – Мені прийшов лист від мами.

Характерною відмінністю від української мови є наявність спільного відмінку в корейській мові, що з'єднує між собою два іменники і йому властиві такі закінчення, як *와/과, 하고, (이)랑*. *와* використовується, коли іменник закінчується на голосний, а *과* – коли на приголосний. Наприклад:

- *사과와 배를 사고 싶어요.* – Я хочу купити яблуко з грушою.
- *가방에서 책과 팬이 있어요.* – В сумці є книжка та ручка.

Аналогом цього відмінку в українській мові є сполучна сурядна частка «а/та/і». Спільний відмінок має чотири основні значення, а саме: сполучення, збігу, перерахування; співучасті, супроводу, спільних дій; зустрічної дії, суперництва, зіткнення, обміну; зіставлення, порівняння. Наприклад:

- 일본 기후가 한국과 비슷해요. – Клімат Японії схожий до Кореї.
- 주말을 친구와 같이 보냈어요. – Я провела вихідні разом з подругою.
- 민수하고 비교하면 제니가 솔직한 편이에요. – У порівнянні з Мінсу, Дженні достатньо чесна.
- 친구랑 영화를 보러 갔어요. – Я з подругою ходила дивитися фільм.

І на останок, варто згадати останній з перелічених вище відмінків, а саме кличний. В основному його використовують у формі звертання до суб'єкта чи об'єкта, а властиві йому закінчення – це *아/야*. Перше використовується, коли іменника закінчується на приголосний, друге – коли на голосний. Наприклад:

- 제니야, 지금 뭐 하니? – Дженні, що ти зараз робиш?
- 형아, 보고 싶어! – Хьоне, я сумую за тобою!

Варто зазначити, що таке пряме звертання у кличному відмінку використовується до близьких, друзів та родини. Якщо використати таку форму звертання до незнайомої людини або старшої за віком/посадою, то буде означати неповагу. Такі правила сформувалися через культурні особливості та менталітет країни. (Yeon & Brown, 2011)

Отже, дослідивши граматичну категорію відмінка іменників у корейській мові, ми змогли дізнатися більше про її особливості, методи творення та використання. Ми зрозуміли багато цікавого, порівняли спільне та відмінне, тому з упевненістю можемо зазначити, що це неймовірно різноманітна граматична категорія.

Висновки до розділу 2

У практичному розділі нашого дослідження ми розібралися з основними поняттями граматичної категорії відмінка іменників корейської та українською мов, та детальніше дізналися про особливості використання та творення таких іменників.

Таким чином, можна зробити висновки, що граматична категорія відмінку відіграє важливу роль в обох досліджуваних мовах та займає провідну позицію

серед інших категорій іменника. Ми дізналися, які відмінки налічує українська та корейська мова, змогли дослідити їхні спільні та відмінні аспекти, та навчилися правильно їх вживати. Адже правильне їх використання дає нам можливість граматично-гарно будувати речення та висловлювати свої думки.

Ми дізналися, що українська мова налічує сім відмінків, в той час як корейська вісім. І найбільше вирізняє їх наявність восьмого, а саме спільного відмінка в корейській мові.

ВИСНОВОК

У нашій курсовій роботі була виконана спроба дослідити таку важливу частину мови як іменник, описати його граматичні особливості та порівняти серед двох досліджуваних мов, а саме корейської та української.

Визначивши певні завдання нашої роботи, ми намагалися максимально детально та чітко виконати їх, щоб розібратися в особливостях використання іменника, щоб наше трансліювання думок було сформоване правильно з урахуванням всім зазначених правил. А також ми хотіли порівняти такі дві дуже різні мови, як українська та корейська, які на ділі виявилися не такими вже й різними.

Першим завданням нашого дослідження було описати іменник як частину мови без якої не можливе існування ні однієї мови світу. На основі використаних джерел інформації, ми змогли чітко визначити загальну характеристику іменника та зрозуміли, що це самостійна частина мови, що називає предмет, особу, явище, тощо. І без нього ми не зможемо дати назву ні одній речі, що нас оточує, навіть не зможемо назвати нас самих. Ми дослідили, що іменник – це дуже різнобарвний механізм з своїми особливостями, який треба вміти правильно використовувати, щоб гарно будувати звичайні речення.

Також ми надали досить детальну характеристику кожній граматичній категорії іменника в обох досліджуваних мовах, щоб їх легше було порівнювати.

Таким чином ми зрозуміли, що і корейська, і українська мови мають спільні граматичні категорії, а саме категорія відмінка та числа. Проте наша рідна мова відрізняється тим, що налічує нехарактерну для корейської мови категорію роду. Корейська мова в свою чергу виділяється незвичайною категорією ввічливості, що притаманна їй через культурні особливості та менталітет своєї країни.

Другим основним завданням нашої роботи було дати детальну характеристику граматичній категорії відмінка іменників корейської та української мов, а також порівняти їх.

Досліджуючи цю категорію іменника, ми дійшли висновку, що вона займає провідні позиції в характеристиці іменника, адже без відмінків ми не змогли б так різносторонньо використовувати досліджувані мови та зрозуміли наскільки важливу роль відіграє ця категорія у вживанні іменників.

Завдяки нашій курсовій роботі, ми дізналися, що ця категорія іменника досить сильно поєднує українську мову з корейською, адже вони обидві налічують в собі називний, родовий, давальний, знахідний, орудний, місцевий та кличний відмінки. Навіть основні значення деяких відмінків мали спільну характеристику в обох досліджуваних мовах. Проте незважаючи на це, ми виявили і відмінності.

Характерною відмінністю від української мови є наявність спільного відмінку в корейській мові, що з'єднує між собою два іменники і йому властиві такі закінчення, як *와/과, 하고, (이)랑*.

Завдяки цьому дослідженню, ми змогли більш чітко дізнатися про таку частину мови як іменник. Визначили його важливість у мовленні, особливості вживання, творення. А також змогли зробити порівняльну характеристику між корейською та українською мовами. Ми визначили, що вони містять більше спільного, ніж вважалося. Проте це не заважає їх залишатися по своєму унікальними та дивовижними.

АНОТАЦІЯ

인류가 공존하고 어떤 사회를 이루기 위해서는 연결을 맺고 소통의 방식을 찾아야 한다. 그리고 우리 사이의 의사 소통의 주요 방법은 언어입니다. 언어가 없으면 우리는 절대 존재할 수 없다. 왜냐하면 언어는 우리에게 서로 의사 소통하고 생각, 감정, 경험, 아이디어를 표현하고 정보를 교환할 수 있는 기회를 제공하기 때문이다.

언어를 배우는 과정은 꽤 길고 어렵다. 각 언어에는 즉시 이해하고 적응하기 어려운 고유한 측면이 있기 때문이다. 그렇기 때문에 끊임없이 연습하고 발전하고 노력하고 발전하는 것이 필요하다. 세계의 모든 언어를 잘 구사하려면 문법적, 어휘적 측면을 완벽하게 알아야 한다. 왜냐하면 이 지식이 없으면 우리는 의견을 올바르게 형성할 수 없고 어떤 단어를 선택해야 할지 이해할 수 없기 때문이다.

문법은 언어 학습에 특히 중요하다. 그리고 언어의 가장 중요한 부분 중 하나는 특정 대상, 생물, 현상, 감정 등의 식별을 담당하는 명사로 간주된다. 그것은 언어의 복잡한 부분이며, 이 부분 없이는 세상에 어떤 언어도 존재할 수 없다. 왜냐하면 그것은 우리를 둘러싼 모든 것을 문자 그대로 이름으로 부르는 데 도움이 되기 때문이다.

우리 연구에서는 명사와 같은 언어의 중요한 부분을 조사하고, 그 문법적 특징을 설명하고, 연구된 두 언어, 즉 한국어와 우크라이나어 간의 비교를 시도했다. 또한 연구 중인 두 언어의 명사의 각 문법 범주에 대해 상당히 자세한 설명을 제공하여 비교를 더 쉽게 했다.

따라서 우리는 한국어와 우크라이나어 모두 공통된 문법 범주, 즉 격과 숫자의 범주를 가지고 있음을 이해했다. 그러나 우리 모국어는 한국어의 특징이 아닌 성별 범주를 가지고 있다는 점에서 다르다. 한국어는 그 나라의 문화적 특성과 사고방식으로 인해 고유한 공손함이라는 특이한 범주로 구별된다.

우리는 또한 명사 사례 카테고리를 더 자세히 연구했다. 우리는 이 명사 범주가 우크라이나어와 한국어를 상당히 강력하게 결합한다는 것을 배웠다. 둘 다 주격, 소유격, 여격, 대격, 도구격, 지역격 및 호격을 포함하기 때문이다. 어떤 경우의 기본 의미조차도 두 연구 언어에서 공통된 특징을 가지고 있었다. 그러나 그럼에도 불구하고 우리는 차이점도 발견했다. 우크라이나어와의 특징적인 차이점은 한국어에 두 개의 명사를 연결하고 «와/과, 하국, (이)랑과» 같은 어미가 특징인 공통 격이 있다는 것이다.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Грищенко А. П. Сучасна українська літературна мова: підручник. Київ, 2002. 439 с.

Горпинич В. О. Морфологія української мови: підручник. – Київ: Академія, 2004. 335 с.

Загнітко А. П. Теоретична граматики української мови: морфологія. Донецьк, 1996. 437 с.

Кочерган М. П. Вступ до мовознавства : підручник. Київ: Акад., 2002. 368 с.

Плющ М. Я. Сучасна українська літературна мова: підручник. 1-ше вид. Київ: Вища школа, 1994. 413 с.

Плющ М. Я. Сучасна українська літературна мова: підручник. 2-ге вид. Київ: Вища школа, 2000. 429 с.

Скрипник Ю.Д. Система рівнів та форм ввічливості в сучасній корейській мові // Східний світ. – К., 2004. – №1. – С. 149-153.

Ho-Min Sohn. (2001). The Korean language. Cambridge University Press. 440 p.

Jaehoon Yeon, & Brown, L. (2011). Korean: a comprehensive grammar. Routledge. 496 p.

Kingdon, L. (2015). Essential Korean grammar : a comprehensive reference for learners at every level. Tuttle Publishing. 380 p.

Learn Korean: LP's Korean Language Learning
<https://www.learnkoreanlp.com/>